

Mál nr. 379/2013
M
og V v/ slysatryggingar launþega A.

Rifa á liðþófa og krossbandaslit við hlaup 8.júní 2012.

Gögn.

1. Málskot móttakið 29.október 2013 ásamt gögnum.
2. Bréf V 12. nóvember 2013.

Málsatvik.

M tilkynnti um tjón sitt til V að því er virðist þann 6. júní 2013 en afrit þeirrar tilkynningar liggur ekki fyrir í málinu. Afrit tjónstilkynningar til annars vátryggingafélags dags. 13. nóvember 2012 fylgir hins vegar gögnum málsins þar sem kemur fram að M hafi verið úti að hlaupa þegar kallað hafi verið til hennar og hún hafi snúið sér snögg til vinstri til að veifa. Hún hafi svo fundið fyrir verk þegar hún stoppaði heima hjá sér. Í málskoti M og læknisfræðilegum gögnum málsins kemur fram að þegar M hafi leitað til læknis eftir þetta hafi komið í ljós að hún hafi verið með rifinn liðþófa og slitið krossband.

M telur að líkamstjón sinn sé hægt að rekja til skyndilegs og utanaðkomandi atburðar í skilningi gr. 1.2. í slysatryggingu A hjá V. M vísar til þess að líkamstjónið hafi komið til vegna skyndilegs snúnings og í ljósi útvíkkunar svokallaðs slyshugtaks vátryggingaréttarins síðustu ár, t.d. með Hrd. 412/2011, verði að líta svo á að umræddur atburður sé slys í skilningi gildissviðs slysatryggingar A hjá V.

V telur að skilyrði gr. 1.2. í skilmálum slysatryggingarinnar séu ekki uppfyllt. Líkamstjón M sé ekki hægt að rekja til utanaðkomandi atburðar heldur líkamsbeitingar hennar sjálfrar. V vísar til Hrd. 47/2006 sem og úrskurða nefndarinnar og túlkun á slyshugtaki vátryggingaréttar eftir uppkvaðningu Hrd. 412/2011.

Álit.

Þegar litið er til gagna málsins er ljóst að M reif liðþófa og sleit krossband í fæti við hlaup. Ágreiningur er um hvort það hafi gerst vegna slyss í skilningi gr. 1.2. í vátryggingarskilmálum V. Í lýsingu M af atburðum verður ekki annað séð en að lýst sé atburðarás sem felur í sér líkamsbeitingu M við hlaup þar sem hún snýr sér við þegar hún heyrir kall frá vegfaranda. Þegar hún hættir að hlaupa finnur hún verk í fæti og kemur áður nefnt líkamstjón hennar fram í kjölfarið. Ekki verður annað séð en að líkamstjónið verði fyrst og fremst rakið til innra ástands í líkama M en ekki telst sýnt fram að að það sé hægt að rekja til utanaðkomandi atburðar í skilningi gildissviðs slysatryggingar A hjá V. Ekki hefur komið fram að M hafi misst jafnvægi eða hún hafi dottið um eitthvað eins og kemur t.d. fram í Hrd. 412/2011 eða Hrd. 128/2013.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysatryggingu launþega A hjá V.

Reykjavík 10. desember 2013.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.